

се проявил Иван Зерзелийски. "Благодарение, че не бяхме прави, а наведени над турчина да го сечем, а то до един щяха да ни избият куршумите, които изпищяха над главите ни" - отбелязва Ф. Тотю. Софийският билюкбашия Манду се опитал да се притече на помощ на пленения каймакам, но бил пресрещнат от В. Левски и прогонен, а в ръцете на Апостола останал сребърният ятаган на големеца. Запrietатa също се разбягват и били гонени от останалите четници, докато приближили Златица.

Целият багаж на каймакама заедно с оръжието, дрехите и 9 коня на придружаващите го турци попадат в ръцете на българските бунтовници. За да избягнат евентуално преследване, войводите вземат решение обединената чета да поеме по билото на Стара планина в западна посока. От едно овчарче разбират, че срещу тях вече е изпратена потеря, водена от двамата известни първенци.¹⁴ Вероятно при това движение в западна посока пресичат пътя, свързващ Етрополе със Златица. След кратко сражение с местни турци над с. Челопеч, те се озовават в района на в. Баба над с. Буново. По пътя си обединената чета е следвана от група помаци, без последните да правят опит за нападение на четата. Поради липса на провизии хайдутите се спускат към една кошара. Тук се натъкват отново на турска потеря, водена от спасилия се от заслужено възмездие софийски военачалник. За неговото присъствие в преследването на четата изворите са единодушни. В целия район той е известен с високомерието, жестокостта и честолюбието си, а от неговите "подвижи" е пострадала не една българска къща. Като зет на софийския областен управител бил недосегаем за органите на правосъдието. В завързалото се в подножието на в. Баба ново сражение, продължило до вечерта, турчинът пада убит според Кършовски от П. Хитов, според другите извори от Ф. Тотю. От четниците няма никой засегнат от турските куршуми. Към вечерта, след като нападателите се оттеглят, дружината се спуска в посока към Арабаконак и напуска Златишко.¹⁵

Присъствието на турски потери по пътя на двете чети от 1867 г. не е случайно. Властта отдавна е взела мерки за ограничаване движението на хайдутите по билото на Балкана. В почти всички селища от двете страни на планинската верига са мобилизирани въоръжени отряди, които да наблюдават пътеките и движението по планината. Намиращи се в район със сравнително висока гъстота на мюсюлманското население, а по всяка вероятност и присъствието на такъв "прославен" защитник на "вярата" какъвто бил софийският билюкбашия Манду, е отслабило вниманието и дезорганизирило отряда, воден от златишкия каймакам Фейзи бей. Местните полицейски сили пренебрегват строгите разпоредби на висшестоящите власти за съблюдаване на по-голямо внимание и безопасност. Задължението за блокиране на пътищата около Златишкия проход е прието едва ли не като приятна разходка из прохладните сенки на гората. И като резултат попадането на четите на двамата стари войводи е сериозна изненада за техните преследвачи - още при първия посериозен сблъсък и особено след раняването на техния водач, турците панически се оттеглят към Златица.

Малко по-организирана и многобройна, за разлика от първата потеря, е